

עפ"ת 21041/09/15 - אלי סודרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

16 ספטמבר 2015

עפ"ת 21041-09-15 סודרי נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופט בני שגיא
מעוררים	1. אלי סודרי
נגד	
משיבים	1. מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה שלא להיעתר לבקשה להארכת מועד להישפט.

להלן הפרטים הצריכים לעניין:

(א) ביום 21.3.12 בוצעה עבירת מהירות ברכב הרשום על שמו של המבקש;

(ב) ביום 8.12.12 שולמה הודעת הקנס;

(ג) ביום 19.5.15, כשנתיים וחצי לאחר המועד בו שולם הקנס, הגיש המבקש "בקשה להארכת מועד להישפט לצורך הסבת הדו"ח", במסגרתה טען כי כלתו נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה;

(ד) ביום 22.6.15 דחה בית המשפט לתעבורה (כב' השופט האוזרמן) את בקשת המבקש;

(ה) ביום 10.9.15 הגיש המבקש ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה, ולאחר שניתנה החלטה לפיה עליו להגיש בקשת להארכת מועד - הוגשה הבקשה שבפניי.

במסגרת הבקשה טוען המבקש כי הערעור הוגש בזמן, שכן המועד להגשת ערעור יצא בפגרת בית המשפט, ועל כן הוארך מכוח חוק הפרשנות עד לתחילת שנת המשפט. ב"כ המבקש, החתום על הבקשה, אף הוסיף כי הערעור הוגש במועד בו הוגש "עקב אילוצי הפגרה והחופשות שהח"מ נטל לעצמו במהלכה".

בחנתי את טיעוניו של המבקש והחלטתי לדחות את הבקשה.

עמוד 1

הסמכות להארכת מועדים להגשת ערעור המצויה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] פורשה כמקנה שיקול דעת רחב לבית המשפט להארכת מועדים. יחד עם זאת, הקניית גמישות דיונית לבית משפט בכל הנוגע להארכת מועדים בהליכים פליליים אין משמעותה פריצת המסגרת הדיונית לכל רוח, והארכת מועד מעבר לפרק זמן של 45 ימים היא בגדר חריג לכלל, שהמבקש להתגדר בו נדרש לספק הסבר להגשת הערעור באיחור וליתן טעם על שום מה יש להיעתר לבקשתו להארכת מועד [ע"פ 2112/03 ברזילי נ' מדינת ישראל (24.8.2003)].

בית המשפט העליון, בשורה של החלטות, קבע כי "נדרש 'טעם ממשי המניח את הדעת'... בין השיקולים שעל בית המשפט לשקול לעניין הארכת המועד נמנים משכו של האיחור, הנימוקים לו וסיכויי ההליך העיקרי" (ע"פ 2585/10 נגר נ' מדינת ישראל (13.4.2010)). וראו גם ע"פ 4556/15 חישיבון נ' מדינת ישראל (8.7.2015); ע"פ 8871/12 גולוב נ' מדינת ישראל (16.12.2012); ע"פ 7754/06 ציפר נ' מדינת ישראל (15.10.2006).

במקרה דנן, מדובר באיחור כפול: האיחור הראשון - איחור בן למעלה משנתיים וחצי בהגשת הבקשה לבית המשפט לתעבורה. האיחור השני - איחור בן 4 ימים בהגשת הערעור על ההחלטה לבית המשפט המחוזי. למען הסדר הטוב יצוין כי שנת המשפט החלה ביום 6.9.15, ומכאן אין ממש בטענתו של המבקש לפיה הגיש את הערעור במועד הראשון האפשרי לאחר הפגרה.

אם העמדה הפסיקתית בדבר הצורך בטעם ממשי המניח את הדעת רלוונטית למקרים בהם דובר באיחור אחד, קל וחומר שיש להסיק ממנה על הצורך בשמירה על המסגרת הדיונית באותם מקרים בהם מדובר באיחור כפול. במקרה דנן, לא הונח בפניי נימוק בעל משקל המצדיק חריגה כה משמעותית מהמסגרת הדיונית.

עיון בנימוקי הערעור מלמדים כי גם לגוף העניין - סיכויי הערעור אינם גבוהים. ניתן להניח כי "בזמן אמת" ידע המבקש היטב מי נהג ברכבו, והבין את משמעות תשלום הקנס. עיון בתצהיר כלתו של המבקש מלמד כי לא כלולה בתצהיר אמירה כלשהי בדרך תשלום הקנס על ידה (מבלי שהמבקש היה מודע לכך) ודומני שלא בכדי.

בהינתן האמור לעיל, ראיתי לדחות את הבקשה אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ו, 16 ספטמבר 2015,

בהעדר הצדדים.

בני שגיא, שופט